

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

Přechod Brd
Generálmajor Josef Buršík
Palmový olej

... a další!

Milí čtenáři, znáte ten pocit, kdy se na něco těšíte tak, že se pokoušíte proměnit celé své tělo v magnet, abyste ten okamžik, ke kterému se upínáte, přitáhli o něco blíže? Může to být poslední zvonění ve škole, velký výlet do ciziny nebo chvíle s knihou, abyste zjistili, jak se Jack dostane z potápějící lodi nebo s kým šla nakonec Nancy na ples. Člověk si nemůže moc vybírat, ale je lepší se těšit na něco bezpečného. Vemte si třeba jaro. Jen tenhle týden přišlo třikrát a pokaždé jsem se na něj těšil. A pak zase začalo sněžit! Tak se raději těším na další skautské akce, ty se většinou drží svého místa v kalendáři. Nejbližší

je takzvaný Šumák, kam jste všichni zváni Standou, pořadatelem pochodu (propozice najdete uvnitř čísla).

Na co dalšího se v tomto čísle můžete těšit? Na již loňské zprávy o Mikulášském putování, vánočních výpravě a rozdávání Betlémského světla, ale i čerstvější: o novoročním výslapu, pochodu Brd a vycházce za českými králi. Pokud toužíte po naučném obsahu doporučuji články o Josefu Buršíkovi a palmovém oleji. A těším se, až si přečtu, jak to vidí Kulda.

Příjemné čtení vám za redakci přeje

TECKLIS

CO BUDE?

- 12. 3. POCHOD DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO**
2. 4. ČIŠTĚNÍ BOTIČE
22. – 24. 4. OBVODNÍ SETKÁNÍ
(ZÁVOD VLČAT A SVĚTLUŠEK)
29. 4.– 1. 5. BRIGÁDA V SEDLE
11. 5. KVĚTKOVÝ DEN
24. – 26. 6. STAVBA TÁBOŘIŠTĚ V SEDLE

MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ

29. LISTOPADU 2015
STANDA

Mikulášské putování za lesním čertem Barnabášem proběhlo první adventní neděli 29. 11. (tradičně je to víkend před dnem, ve kterém chodí za dětmi Mikuláš). Letos bylo putování inspirováno Barnabášovým adventním příběhem, kdy zachránil malého synka z kolébky v hořící práčské tvrzí, chytil Ohnivého Mužička a pak ho poslal po čertech, aby sloužil v pekle. Malé peklo jsme měli i my. Celý den bylo ošklivo, foukal docela silný vítr a pršelo (někdy více, někdy méně).

Počasí se také projevilo na účasti. Proti loňskému roku byla menší. Celkem šlo 263 osob (z toho bylo 126 dětí - 104 dospělých - 10 kočárků - 23 pořadatelů) a také 8 pejsků. Start zajišťoval KČT Karlov – Střelka, první kontrolu s Barnabášem 309. a KČT Karlov Střelka. Druhá kontrola s tajenkou byla v režii 305. V cíli pak působilo vedení střediska a skauti z řad 309. a Medojedů.

U cíle byl Mikuláš s anděly a čerty, kteří za básničku či písničku podarovali všechny

sladkou odměnou. Také čertovský oheň, na kterém si mohli všichni opéci buřty (za menší poplatek je bylo možno i zakoupit), teplý čaj pro všechny, chléb a hořčice, příp. kečup.

Jako upomínka na letošní 32. Mikulášské putování sloužila pyramida (navržená Jirkou Zelenkou a upravená vedením střediska) s Barnabášem a Ohnivým Mužičkem, kterou si na první kontrole každý zájemce slepil u Barnabáše.

Na závěr se sluší říci, že byl letošní Barnabáš velice úspěšný. Budeme se proto těšit za rok na další shledání. Vždyť jsme měli účastníky nejen z Prahy 10, ale i z dalších částí města, ba dokonce přijeli s dětmi i z Černošic a dvě rodiny ze Slaného.

STŘEDISKOVÉ HORY

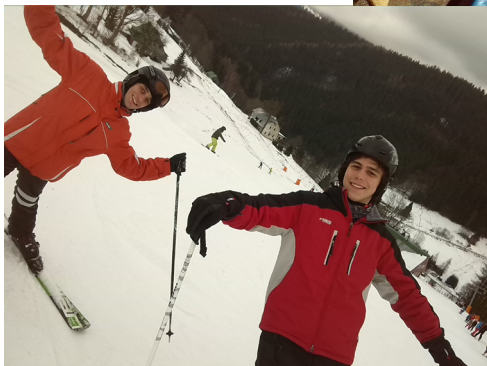
28. – 31. LEDNA
VOJTA/VLČÁCI

Ve čtvrtek jsme odjžděli z Černého mostu. Přijeli jsme asi v 19:45. Potom jsme šli do chaty. V chatě jsme si vybalili a navečeřeli se. Pak jsme hráli hru Hmota a na Zvířata v zoo. V pátek ráno jsme se probudili a nasnídali. K snídani byly tvarohové, makové a jablečné záviny a čaj.

Potom jsme se obuli a šli ke kostelu na skibus. Skibusem jsme dojeli ke kotvě ve Strážném. Tam jsme lyžovali do 15:00. U kotvy měli palačinkárnu s dobrou horkou čokoládou. Pak jsme se vrátili do chaty. K večeři byla pórková polévka a guláš s chlebem. Potom byly soutěže ve družstvech. Třeba jsme v rukavicích museli navléknout jehlu nebo si zapnout košili.

V sobotu jsme vstávali také v 7:00. K snídani byly vánočky a čaj. Pak jsme šli ke kostelu na skibus, který nás dovezl do Herlíkovic. Nejdříve jsme jeli kabinkovou lanovkou a pak jsme jezdili čtyřsedačkou, která vedla na Bubákov. Tam jsme jeli asi čtyři jízdy. Pak jsme

přejeli na Žalý. Tam byla lanovka, která podle Hermese jela 12 minut. Po několika jízdách jsme šli do restaurace, která byla děsně plná. Pak jsme jezdili zase čtyřsedačkou a potom kotvou, která vedla taky na Žalý. Asi ve 14:00 jsme sjeli zpátky ke kabinkové lanovce a pak zpátky do Strážného. Potom byla večeře. Byla polévka a kuře. Večer jsme hráli lidské pexeso a Městečko Palermo. Hrál se na kytaru.

V neděli jsme spali dlouho. K snídani byly cornflaxy s mlékem, kakaem, skořicí a moučkovým cukrem. Potom jsme venku hráli eskymáckou honičku. Pak jsme balili. K obědu byl chleba se sýrem, šunkou a okurkou. Pak už jsme šli na autobus. Přestoupili jsme ve Vrchlabí a dojeli na Černý most.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO NA STRAŠNICKÉ

20. PROSINCE 2015
VEVER/MEDOJEDI

Betlémské světlo jsme rozdávali 20. prosince 2015 od 12té do 15té hodiny. Sraz byl ve 12 hodin na zastávce Strašnická, kde jsme měli rozložit stánek s Betlémským světlem. Nakonec se nás sešlo sedm: Mrňous, Hermiona, Vlnka, Špageta, Vzpomínka, Sysel a já - Vever. Stánek přivezl Mrňous autem a jeho postavení nám sice chvilku zabralo, ale nakonec jsme ho složili.

Pro světlo si přicházeli lidé většinou už s vlastní lucerničkou a svíčkou. Světlo si odneslo domů nebo k známým cirka 20 lidí. Všichni byli milí a měli vánoční náladu. Celý den byla příšerná zima, naštěstí Vlnka donesla teplý čaj a s Hermionou donesly cukroví.

Několik lidí nám chtělo za světlo i zaplatit a chvíli nám trvalo, než jsme je přesvědčili o tom, že my peníze nevybíráme. S rozebráním stánku nám pomohl Napo a pomalu jsme věci přenášeli zpátky do Mrňousova auta. Po těch mrznoucích hodinách jsme skončili a rozloučili se.

NAŠE VÁNOČNÍ VÝPRAVA

11. - 13. PROSINCE 2015
LUCKA/STŘELKA

Měli jsme sraz v pátek v 17:25 na Hlavním nádraží. Jeli jsme do Přelouče - asi 5 zastávek. Pak jsme vystoupili a už za tmy šli asi 2 kilometry. Konečně jsme došli k základně skautů, která byla původně školkou. Dorka, Kajča a já jsme spaly s roverama na pokoji na patře a světlušky s vlčaty spaly v přízemí. Byla tam WiFi a v našem pokoji i projektor.

Hlavní kuchař byl Mrňous. V pátek večer jsme si plnili stezku pod dozorem Mudrce. Poté jsme se najedli z toho, co jsme měli jako domácí zdroje a šli spát. V sobotu jsme si s Mrňousem něco zahráli a s Markem jsme vyhledávali spojení MHD na internetu. Po obědě jsme šli na procházku po keškách. První byla u sochy ve městě, k té jsem vedla já. Druhá byla u rybníku za železniční tratí, k té vedla Kajča. Dorka celou cestu skákala do louží a před tratí měla úplně promočené kalhoty. Pak nás vedla Dorka ke klubovně na večeři.

Světlušky s vlčaty vyráběly vánoční ozdoby a mezi tím jsme Dorka, Kajča a já zdobily cukroví, které jsme udělaly na schůzce. Potom jsme měli večeři od Standy: rybí prsty s bramborovým salátem, potažmo s bramborami. Před večeří nám vyprávěl Beňa příběh. Z hostů dorazili Bobr a Myšák. Poté jsme se najedli a začali se rozdávat dárky. Byla jsem ráda, protože dárky rozdávala Kajča a já. Když se rozdaly všechny dárky, šli jsme spát.

V neděli jsme hráli velkou hru s vlčaty, světluškami i rovery. Sbírali se v ní kouzelné předměty. Tuhle hru si vymyslely Vlnka s Hermionou. Často jsme hráli fotbal, ale nejvíce světlušky a vlčata. Po hře jsme si sbalili věci, vzali si svačinu na cestu a jeli domů.

MIKULÁŠSKÁ VÝPRAVA

27. - 29. LISTOPADU 2015

KULICH/MEDOJEDI

Tento víkend začal poněkud netradičně. V páteční večer jsme byli pozváni na Mrňousovu Fajn večeři o pěti chodech. A ač se to víkendovkovým večeřím nepodobá, měli jsme na výběr velkou škálu pestrých pokrmů! Jakákoli atraktivnější večeře musí přeci začínat předkrmem - například rajčatovo-bazalkovou granitou nebo bruschettou s parmskou šunkou a rajčaty. Ani polévka nechyběla, na jídelním lístku se například blýskla dýňová polévka, a abych pošimral Vaší gurmánskou představivost, tak hlavním chodům dominovala jídla jako losos středomořské chuti, vepřová krkovička s pikantní omáčkou a pro vyznavače bezmasých jídel pikantní zeleninový špíz. A samozřejmě na závěr dobré večeře nesmí chybět dezert! Zkrátka pečená jablka s ořechy a banánová pěna s karamellem jsou skvělou tečkou za skvělým večerem. Díky Mrně!

Asi bych měl ještě uvést místo konání této výpravy, a to byl Mudrcův byt. Na druhý den ráno se Panda chopil rozcvičky. A teď si tak říkám, co jsme tak podnikali dopoledne, ale má paměť je stejně děravá jako špatně postavený herberk. Každopádně odpolední program byl poznávací výlet Prahy. Ruku na srdce - ačkoli jsme rodilí Pražáci, kdejaký turista zná pražské památky lépe, než my sami. Cílem našich cest a putování se stal například kostel Panny Marie Sněžné, Klementinum, Kampa a také petřínské parky. Například já byl velice překvapený z pravděpodobně nejmenšího pravoslavného kostelíka, který se mi doposud na Petříně schovával. Po návratu nás čekal poslední program tohoto dne z Martinovy dílny a to debata založená na filmu Die Welle (v češtině Náš vůdce nebo snad i Vlna). Bohužel v neděli ráno jsem už musel domů, takže report ze samotného Mikulášského putování Vám tu nenapíšu.

PRAHOU PLNOU STRAŠIDEL

9. LEDNA

PETR HAVLÍČEK/LIŠÁCI

✓ sobotu 9. ledna jsme ve dvě hodiny odpoledne vyrazili autobusem č. 125 na Smíchovské nádraží, kde jsme přestoupili na tramvaj č. 20. Když jsme vystoupili, šli jsme do parčíku, kde jsme se rozdělili do skupin. V mojí byl Míša, Kačka, Majda, Beňa a Sysel. V parku nám všem Beňa řekl, že si máme na startu vyluštit šifry. Když jsme je vyluštili a získali hesla, vydali jsme se na cestu. Dostali jsme mapu, kde jsme si tužkou vyznačili ulice, které jsme vyluštili v šifrách, Byly to například Havelská, Michalská nebo Karlova ulice.

Hledali jsme různá strašidla, kterým jsme dali lísteček s heslem, a oni nám dali papírek se svojí podobiznou a počtem bodů. Našli jsme asi 8 strašidel, domácí skřítky a duchy jsme objevili u Karlova mostu, dále jsme potkali hodného vodníka, smutného Indiána, žebrajícího kostlivce, který oslovil Sysla a žebral: „Mužičku, prosím, nemáte bombón?“ a Sysel mu odpověděl: „Omlouvám se, ale mužičci došli“. Další byl Rozsápaný spiritista Ulrych, který vybafl na Kačku, protože na něj dlouho beze slova koukala. Bylo jich tam ještě víc, a některé se nám nepodařilo najít. U každého strašidla bylo napsané jeho jméno a příběh a byla tam fronta lidí. Když jsme se s nimi dostatečně seznámili, hlasovali jsme o nejlepší strašidlo. Vyhrála to Šílená stařena.

Nakonec jsme se prošli mezi stánky s jídlem, kde měli párky v rohlíku, vařenou kukuřici, langoše a mohli jsme si dát i horký čaj. Po takovém výletě nám to přišlo vhod. Mapu s vyznačenými ulicemi jsme museli odevzdat v cíli, a to je škoda, i když jsme za ni dostali body :-). Domů jsme se vypravili hodně pozdě, jeli jsme stejnou tramvají i autobusem na zastávku Chodovská tvrz, kde na nás čekali zmrzlí rodiče.

ZA ČESKÝMI KRÁLI

6. ÚNORA

KAKTUS/STŘELKA

✓ sobotu jsme já a Ďori dorazili na sraz a byli tam jen Hermiona a Tecklis. Jeli jsme autobusem na Háje a odtamtud metrem na Hlavák. Z Hlaváku jsme se šli schovat do bankomatu k Prašný bráně, kde jsme čekali na Mrňouse. Když přišel Mrňous, dal nám papíry s otázkami, které jsme

mohli zjistit při cestě a mapu.

Od Prašné brány jsme šli Celetnou ulicí na Karlův most a tam Mrňous povídal o Janu Nepomuckém a o povodních, které poničily most. Z Karlova mostu jsme šli na výstavu na Kampě a tam (ne)byly věci na výstavu - např. písek na zrcadlech, divné obrazy, kámen na pružině a takové blbosti.

Z výstavy jsme šli zase na Karlův most a z Karlova mostu Nerudovou ulicí k Pražskému hradu, ale ten byl zavřený - nejspíše kvůli těm demonstracím. Na druhou stranu tam byla hradní stráž a Ďori a Tecklis tam za nimi běželi.

Potom jsme šli na tramvaj a jeli jsme na Plzeňku, odkud jsme došli na Vyšehradský hřbitov. Byly tam hroby A. B. Svojsíka, Boženy Němcové, Bedřicha Smetany a spousty dalších lidí. Ze hřbitova jsme šli na hradby, odkud jsme se koukli na Prahu, a potom jsme šli na hřiště. Na hřišti jsme hráli různé hry a dovyplnili jsme kvízy a mapy. Potom jsme šli na metro a odtamtud domů.

SLOVO ČÍSLA

A CAPELLA

A cappella v hudbě označuje vokální hudbu nebo zpěv bez doprovodu hudebních nástrojů. A cappella znamená v italštině jako v kapli. Bylo tomu tak proto, že v raném a vrcholném středověku nebylo možné používat v rámci církevní hudby hudební nástroje.

A cappella například zpívají Pentatonix, Wise Guys nebo Acapella.

TMA NA KONCI CIVILIZACE

12. – 14. ÚNORA
TECKLIS/MEDOJEDI

S tichým cvaknutím najednou přestala fungovat elektřina. Ne, že by někdo v domě vypnul proud, nebo že vypadly pojistky. Všechna elektrická zařízení na celém světě se proměnila v nepraktická závaží. Lidstvo trvalo tři dny, než se vrátili do éry před průmyslovou revolucí. A někteří se vrátili ještě mnohem mnohem hlouběji. Někam k opičím předkům.

To jsem si nevymyslel. To byla základní myšlenka naší roverské výpravy příznačně pojmenované Tma podle románu, ze kterého myšlenka s elektřinou na dovolené pochází. Řekl jsem příznačně a vy si myslíte že přeháním? Tak si představte naši trojici, Kuldu s Bobem a mne, jak dorazila vlakem do Lázní Bělohrad a vydala se bez jakýchkoli elektřinou poháněných přístrojů na cestu dlouhou tři kilometry. Ve tmě. Abych byl přesný, tři kilometry to jsou za světla, za sucha a nejkratší cestou. Naše cesta byla o něco delší a to kvůli pár detailům, které nám po několika metrech došly. Coby jedinci zhýčkaní civilizací jsme zapomněli, že vytištěná mapa vám nijak neukazuje, kde se zrovna nacházíte. Nevím proč, ale je to tak. Ve šťavnaté porevoluční tmě neukazuje vůbec nic! Jen na kratičké okamžiky, kdy kolem nás prozářilo auto, objevilo se několik linek, které naznačovaly konspirační teorie o naší pozici.

Když nás našla druhá skupina, dohadovali jsme se pod lampou pouličního osvětlení (já vím, podle Tmy neměla svítit) a vlastně nám potvrdili, že jsme tam, kde jsme si mysleli. Ha! Vlnka, téměř domorodec, nám poradila nevyznačenou a špatně viditelnou cestu, kterou se dá dostat do její chaty, našeho útočiště. Cestu jsme nenašli a plem se poblátli spíše po hmatu. Až na jeho druhé straně jsme viděli, jak se dramaticky přes obzor přehouplo Šmudlovo auto a ozářilo pole, cestu i chatu a projelo kolem nás. V chatě na nás už čekali i ostatní: Achil, Panda a Hermiona. Jaká náhoda vzhledem k zvolenému tématu – ve stavení nebyla jediná zásuvka.

První co nás čekalo bylo jídlo, jak jinak než při svíčkách. Po něm jsme byli postaveni před tvrdou realitu – na nocleh si musíme vydělat. Naštěstí pro nás měl starosta nabídku, která se v téhle situaci neodmítá. Vyráběli jsme pro něj na zakázku tvary z papíru, ale byl tu háček: někdo měl dost papíru, ale neměl nůžky, jiný kružítko a jen jedno ořezávkó pro všechny tužky. To co následovalo nebylo pro slabé povahy, došlo na tvrdý byznys, na jehož konci si někteří mohli vybrat, kde budou ubytováni, zatímco jiní museli vzít zavděk lacinějším ložem v podstatě stejné kvality. Ještě než jsme se rozešli na kutě byl čas na příběhy, co nás potkalo, když šla civilizace ke dnu. Nemuseli jsme si moc vymýšlet, každý z nás dostal cestou v obálce vlastní historku, uvěřitelnou a vyčerpávající.

Podobně vyčerpávající bylo i ráno. Po snídani jsme zjistili, že Vlnka v roli naší hostitelky se nevrátila z nákupu a došli jsme k závěru, že se už ani nevrátí. A tak začal náš boj. O pitnou vodu, o jídlo na výměnu, o jídlo na jídlo, s chuligány, co nám jídlo sebrali. Mezitím jsme se připravovali na tmou odlíváním vlastních svíček a čekala nás i překvapivě těžká morální rozhodnutí. Kde vzít a nekrást? Něco jsme utržili za abstraktní umění, ale když nám jeho sběratel začal dělat příliš osobní návrhy, rozloučili jsme se s ním. Nakonec jsme těžce nemocného, vlastně otráveného,

Pandu prodali do otroctví. Byl to spíše nehoda, ale

nám to vytrhlo tolik trnů z paty. Otrokáře jsme chtěli přepadnout, sebrat jim zbraně, zbohatnout a těla zakopat. Panda ale nedával pozor když se vysvětloval plán, takže odešel tahat karavanu. Abychom odčinili své hříchy a také abychom získali zpět naše jídlo, vydali jsme se do nedaleké sopky. Ted' si nevymýšlím a není to jen hra. Z pole nad chalupou je opravdu vidět to, co zbylo ze sopky, když z ní místní vytěžili všechny čedič. Zpátky do hry: v doutnajícím kráteru sopky se usídlil gang škodičů, kteří seděli kolem toho, co bylo naše jídlo. Jeden z místních vesničanů, nápadně podobný Šmudlovi, nám ukázal, kudy se můžeme slanit banditům do zad

a nečekaně je tak přepadnout. Bodnout do zad a získat co bylo naše. Navázal nám i lano a půjčil své sedáky. Nešlo vše úplně hladce, ale Hermiona své obavy i technické problémy s vlasy vyřešila tím nejhrdinějším myslitelným způsobem. Porazit zločinnou chásku pak byla hračka, navíc všichni kdo ji představovali se už tak těšili na společnou polévku, že kladli spíše jen symbolický odpor.

Poslušně hlásím, že polévka vařená , vybojovaná a pojídaná na dně vulkanického kráteru a navíc při západu slunce patří k největším kulinařským zázrakům před koncem i po konci civilizace. Naš příběh by mohl končit tím, jak se krmíme z jednoho kotle, ale pokračoval dále. Pečlivě jsme uhasili ohniště, takže se z sopky zase jednou zvedal pekelný dým.

Na naši základnu už padlo šero, když jsme se do ní vrátili. To však neodradilo několik hostů z vesnice, kteří nám přinesli další otázky, k jejichž vyřešení jsme potřebovali amorální matematiku. Kdo má žít, kdo zemřít? Nakonec jsme se váhavě ujali i role ochránců vesnice a až do úmoru vymýšleli, jak všem sehnat dostatek potravy. A ochranu před nájezdníky. Využít toho, co máme. A známe. Jediné štěstí, že tu v lese běhají srnky a ne párači.

Na cestě zpět svítilo slunce a my se vraceli každým krokem blíže k civilizaci. A měli jsme o čem přemýšlet. Skautské heslo je *Bud' připraven*. Co umíme, co známe a co máme?

Na co se máme připravovat?

Autorem románu Tma je Ondřej Neff.

anketa

NEJCHYTLAVĚJŠÍ PÍSNÍČKA, KTEROU NEMŮŽEŠ DOSTAT Z HLAVY?

PANDA: Last resort.

SLAVÍK: To je těžký, jak moje přezdívka napovídá, nemůžu z hlavy dostat nic, ale zrovna ted' mi v hlavě hraje Pakistanarmy song.

KRAB: Léto od Rybiček48.

BREPTA: Písníčka od Mandrage Brouci, ale jenom proto, že si jí pořád zpívá kolegyně a nakazila mě.

MRŇOUS: Nafrněná - B. Poláková.

MUDRC: Maňana.

KULDA: Daft Punk - Technologic.

POM: Vždycky když někdo něco zazpívá a já jsem poblíž.

TECKLIS: Život je jen náhoda, už tolik let.

ŽABKA: Většinou celoročně Jak jsi krásné neviňátko, jen kolem Vánoc mi dá obvykle pokoj.

NOVOROČNÍ VÝŠLAP PŘES KARLÍN

1. LEDNA
LOGAN/OS

Je 10.00 a na rohu Karlínských kasáren naproti viaduktu se schází pochodová skupina našich oldskautů a věrných přátel. Přišli: Akéla, Tonny, Logan, Berdy s Jitkou a Luckou, Vacek s Janou, Oldou a Rajčetem, ze svého pracoviště si odskočil na pár minut Sabu, aby se nechal zaregistrovat do počtu. Od Sokolovské přišli ještě Karešovi se dvěma vnuky, stálí účastníci našich novoročních potulek. Celkem tedy 15 novoročáků. Po přivítání Logan seznámil úvodem se stručnou historií Karlínských kasáren a povytáhl z chlebníku památný volský roh – dárek to bratru Atrimu od 305. oddílu k Vánocům v roce 1969 a zadul na něj směrem k hejtmanovi Žižkovi na Vítkově. Bylo odstartováno a všichni jsme se vydali podél kasáren Křížíkovou ulicí směr Karlínské náměstí. Tam byla zastávka u kostela Sv. Cyrila a Metoděje a protože bylo otevřeno, vstoupili jsme do chrámu, kde byly vystaveny pěkné a velké jesličky. Shlédlí jsme nádherná vitrážová okna i ostatní výzdobu tohoto karlínského skvostu, postaveného r. 1854.

Za chrámem jsme procházeli menším parkem, odkud z jednoho místa se dalo dohlédnout k bratru Žižkovi na Vítkov, ovšem ten kolem sebe získal zahrádku, která byla na střeše Domova dětí a mládeže. Originální kompozice! Vedle cesty stojí socha husitského práčete, jako symbol bojových dorostenců husitů, zapojených v proslulé bitvě na Vítkově 1420 proti přesilovým šikům obrněných křížáků na koních, kteří útočili na baštu kališníků na vrcholku Vítkova. Zabočili jsme pak do Pernerovy ulice, kde se to školami jen hemží a touto ulicí jsme šli až k areálu bývalé firmy ČKD Dukla Karlín, která dříve stavěla kotle, kotelny a zařízení pro vodní zdymadla. Její prostory se v italské režii proměnily na industriální obytnou a výstavní arénu, kde jsme mohli mimo jiné, sledovat cvrkot v pekárně. Přešli jsme okolo starobylého kruhového objezdu směrem k secesní budově Základní školy na Lyčkově náměstí. To je stavební skvost, který nemá v Praze obdoby. Takový školní zámek! Od školy jsme prošli kolem další nádherné rozměrné stavby bývalého Národního domu, kde sídlí známé Radio Regina Praha.

A již jsme měli na dohled postranní vchod do komplexu Invalidovna, stavěný od r. 1732 na bývalém Špitálském poli, jak se původně plocha pod Vítkovem nazývala. Tady se odehrála také ochutnávka doneseného vánočního cukroví, což bylo účastníky kladně kvitováno. Jako vždy. Obešli jsme opravený portál stavby a zastavili jsme se u pomníku zakladatele Invalidovny hraběte Petrusa Strozziho a také u pylonu připomínající smrt 20 zákopníků v čase rozvodněné Vltavy v r.1890. Otočili jsme se bokem podél novostavby kancelářské čtvrti Futurama, stojící na místě bývalého Statistického úřadu, který zde po povodni 2002 již nebyl obnoven. Dnes je tento stroze vyhlížející komplex v barvě přírodních cihel trochu připomínající kasárenskou nebo industriální architekturu doplněn o prvky – vodní nádrže, plavecké figuríny nebo trochu nadrozměrnou žraločí ploutev, aby zřejmě byly její komunikace trochu polidštěny. Někteří z nás toho využili k netypickým fotoradovánkám. Ulicí U Sluncové jsme prošli kolem bývalých ženijních kasáren Prokopa Holého až k velmi podařeně rekonstruovanému zámečku Sluncová, který je od r.1978 stále ve vlastnictví firmy ČKD Praha – nyní Dodavatelský závod, jako školici středisko a archiv. Od něj jsme zamířili okolo hotelu Olympik - Sluneční věž na Sokolovskou třídu a po ní pak na Palmovku, kde jsme vystoupili parkem na rozhled pod světoznámou koulí, dříve plynojemem na svítiplyn, nyní stále výzkumným pracovištěm Vojenského leteckého ústavu. Zde jsme se rozloučili a popřáli si vše dobré do nového roku 2016.

Odbor turistiky KČT 101300.3 STŘELKA, PRAHA KARLOV a 35. SKAUTSKÉ STŘEDISKO

Vás zvou na 36. ročník

POCHODU Dr. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO OKOLO PRAHY

Doba konání: **SOBOTA 12. března 2016**

Start tras: pěší (možno i cyklo): 28,5 km - 8:00 až 9:00 h
13,5 km - 8:00 až 10:00 h

KONEČNÁ TRAMVAJÍ č. 5 a 26 DIVOKÁ ŠÁRKA

Spojení na start: Tramvaje č. 5 a 26 od metra A NÁDRAŽÍ VELESLAVÍN č. 5 z Ústředních dílen DP přes centrum, č. 26 od Nádraží Hostivař přes centrum.

Autobusy: č. 108 ze sídl. Dědina, Bořislavky a Petřín, č. 119 – od nádr. Velešlavín a Letiště, č. 142 – z Nových Butovic a Nových Vokovic, č. 191 – z Letiště, Petřín a Na Knížecí.

Trasy: **28,5 km** - DIVOKÁ ŠÁRKA – ŠARECKÉ ÚDOLÍ, JENERÁLKA – BABA – DOLNÍ ŠÁRKA – HOROMĚŘICE – SV. JULIANA – STATENICE – ÚNĚTICE – TICHÉ ÚDOLÍ – SUCHDOL-VÝHLEDY

13,5 km - DIVOKÁ ŠÁRKA – ŠARECKÉ ÚDOLÍ – NEBUŠICE – HOROMĚŘICE – KOZÍ HRBETY – TICHÉ ÚDOLÍ – SUCHDOL – VÝHLEDY

Náplň pochodu: Za jakéhokoliv počasí je trasa vedena podle podrobného popisu cesty, s použitím turistických značených cest, na některých místech doplněna zvláštním značením. V cíli obdrží každý účastník upomínku a malé občerstvení. U startu možno zakoupit brožurku OTO ZLATÁ PRAHA (20,- Kč). Pochodem se plní místo č. 40 – TICHÉ ÚDOLÍ. Kdo u cíle prokáže účast na 5, 10, 15, 20 nebo 25 ročnících Pochodu Dr. R. Šumavského, obdrží zvláštní pamětní vlaječku.

Startovné: Děti do 15 let = 5,- Kč. Členové KČT, OZP, Junáka, důchodci, osoby se sníženou pohyblivostí (průkaz) = 15,- Kč; ostatní = 30,- Kč.

Upozornění: Doporučujeme vzít si s sebou dobré obutí, neboť cesta je vedena též po lesních a polních cestách. Možno si vzít mapu Okolí Prahy (dlouhá i Mělnicko a Kokořínsko). Pořadatel bohužel nemá možnost zajistit ubytování. Žadatel bohužel nemá možnost zajistit ubytování. Žadatel bohužel nemá možnost zajistit ubytování. Žadatel bohužel nemá možnost zajistit ubytování. Pochoď je zařazen do seriálu odznaku „Dvoustovka turistických akcí“. Účast je na vlastní nebezpečí. Pochod není komerčního ani výdělečného charakteru.

Cíl pochodu: 11:00 – 16:30 h – SUCHDOL – konečná bus Výhledy

Organizační zajištění: TOM Střelka - KČT 101300.3 PRAHA KARLOV
35. středisko Junáka J. Rady Praha 10, 309. oddíl skautů.
Ved. štábu a příp. informace: Stanislav ZEMEN, 199 00 Praha 9,
Ostravská 625, tel. 286 922 892.

POJĎTE S NÁMI PROJÍT JARNÍ KILOMETRY NA TRASE POCHODU Dr. R. ŠUMAVSKÉHO
OKOLO PRAHY

- JDEME ZA KAŽDÉHO POČASÍ -

47. ZIMNÍ PŘECHOD BRD

23. LEDNA

Sraz tradičně na Skalce, protože se tentokrát z Brd jelo Berdybusem s gratulací k Jájině do Králového Dvora. Nasedlí byli Berdy, Akéla, Tonny, Logan a Connie, autobusem jel Bonzo a Píďala – svezli se s námi z Mníšku. Výstup Stříbrná Lhota, pak už po vlastních.

Zastávka u Stříbrné studánky. Na Kytínkou louku jsme došli po 11 hodině. Sníh cca 15-20cm, mrazota – 7°C, zataženo s občasným drobným sněžením. Zbudovali jsme ohniště, nanosili suché větve, zapálil se oheň a na oběd jsme si dali tradiční opečené burty. Na place u hangáru Athabasky se shlukovali nově dorazivší účastníci. K nám k ohni zamířil tradičně Kruťas s přáteli, děvčence oldskautky z Uhříněvse, skautská výprava ze Světlé nad Sázavou – Bill a spol. Také skauti z Čelákovic. Kruťasovi, jakožto nejvzdálenějšímu účastníku byla předána vlajčka ŠEDÝCH VLKŮ BRD. Udělala mu viditelně velkou radost. A mnozí

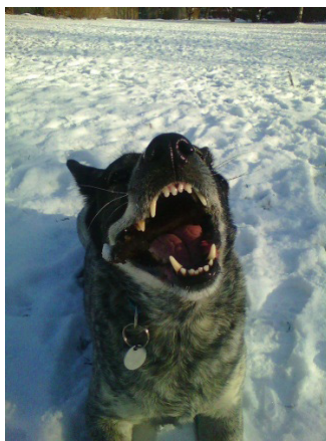

další malí i větší, kteří si chtěli jen tak ohřát prstíky nebo opéct topinku na klacku. Někdo měl i šanci být obdarován zbylými špekáčky. Vedle hangáru prodával svůj tovar Windy, zahalen do oblaků páry z vedlejší polní kuchyně, která uvařila pro všechny čaj zdarma, nebo nabízela párky v rohlíku či tradiční palačinky. Dělal se památné snímky z konečně bílých a zimním hávem opatřených Brd. Svištělo účastnické Loganovo razítko do deníků, kronik a vandruchů.

V jednu hodinu byl nástup všech

účastníků na zasněžené louce a od provizorního stožáru vystaveného PRJ zazněla skautská znělka. Sešlo se tak cca kolem 300 účastníků, přátel a asi 7 psů. Vyměnily se brděnky a napsaly pozdravy přátelům a náš výsadek okolo druhé hodiny zrušil ohniště a maširovali jsme svižně lesní cestou směr Silver Lhotes, k Berdybusu.

Pak jsme vyjeli směr Králův Dvůr s malým dárkem pro sestru Jájinu, která oslavila 20. ledna 87 let. Měli jsme s ní hezkou chvíli u malého rodinného pohoštění a popřáli jsme jí to, co člověk v takovém věku potřebuje nejvíc – hodně zdraví. Pak jsme se vydali na cestu k domovské Praze a Berdy nás vysazoval tak, jak se to každému hodilo na závěrečnou cestu k domovu. Letos to byly pro nás vskutku netradiční Brdy!

POZDRAV OD KENDY
DOPIS OD ESKY Z LONDÝNA

Milí členové 35. střediska Junáka a všichni čtenáři LOKALI, posílám pozdrav z Doks a myslím na Vás. Právě čtu hezkou skautskou knížku, svůj vánoční dárek, kterou napsala Lady Olave Baden-Powellová a jmenuje se „Slunce mého života“. Stále sleduji Vaši činnost na stránkách našeho časopisu LOKALI, který minulý rok oslavil svůj 30. ročník. Moc se mi líbila také historická čísla LOKALI na zadní straně časopisu. A letos už se blíží další významné výročí našeho střediska. Je to totiž 99 let, kdy Ladislav Rački založil 35. skautský oddíl v Praze - Libni. Bylo to už roku 1917.

Tlumočím hezký novoroční pozdrav a přeposílám dopis z Londýna od sestry Esky, manželky nedávno zesnulého bratra Bohumila Koblíhy - Midlocha, kterého známe také z časopisu LOKALI.

Se skautským pozdravem Irena Skálová - Kendy

Milá Kendy, děkuji za novoroční kartičku a posílám podobnou, na téma rodinné lásky, míru a pohody symbolizované děťátkem v jesličkách. To téma je něžné a proto přeji Tobě i Tvým drahým, aby ta pohoda pokračovala i v novém roce, ve zdraví a v radosti z tvořivé práce a ze života vůbec.

Děkuji též za vzkaz od Petra Berana, že peníze pro středisko došly v pořádku a jak s nimi bylo naloženo (Bohumil by z toho jistě měl radost).

Potěšilo mě i LOKALI, číslo 5/2015, kde píše Tvůj syn Karel Skála - Sabu „O dvou statečných vojácích“. Výborný článek. Zmiňuje se tam i o majoru Buršíkovi, kterého jsme velmi dobře znali a stýkali se s ním během našeho exilového pobytu v Londýně. V době ruské invaze (roku 1968) byl Josef Buršík v delegaci (kterou vedl Bohumil) a v průvodu Čechů a Slováků a rozhořčené veřejnosti. Nesli na sovětskou ambasádu protestní dokumenty podepsané tisíci sympatizujícími občany. Ambasáda se zabarikádovovala a nepřijala je, ale Buršík jim hodil na práh svou Zlatou hvězdu Hrdiny Sovětského svazu. Byl zásadový a měl zlaté srdce a ryzí charakter.

Srdečné skautské pozdravy všem Eska

GENERÁLMAJOR JOSEF BURŠÍK TŘETÍ HRDINA NEJEN OD KYJEVA

KAREL SKÁLA MLADŠÍ - SABU

O tomto statečném člověku a celoživotním hrdinovi jsme už v LOKALI mohli číst několikrát. Psal o něm můj tatínek Karel Skála - ATRI a tuto štafetu jsem převzal také já, Sabu.

V pohádce jsou často tři princové a podobně je to i v tomto příběhu. Za osvobození ukrajinského města Kyjeva dostali tři mladí českoslovenští důstojníci Zlatou hvězdu hrdiny Sovětského svazu. Prošli statečně mnoho bitev, ale vrcholem československých jednotek za druhé světové války na východní frontě byla právě bitva o Kyjev. Toto nejvyšší vyznamenání převzali 21. 12. 1943.

Psal jsem již o Antonínu Sochorovi a v minulém čísle o Richardu Tesaříkovi. V každém tomto článku bylo vždy psáno i o třetím hrdinovi - Josefu Buršíkovi. Ale ten zrovna neměl žádné kulaté jubileum na rozdíl od svých kamarádů, a tak na samostatný článek dosud čekal.

Dopis od sestry Esky z Londýna vedl k mému rozhodnutí nečekat na nějaké výročí a napsat o generálu Josefu Buršíkovi hned. Dovolím si odhadnout, že LOKALI 1/ 2016 vyjde okolo 19. března, a tak místo k narozeninám může mít tento článek Josef Buršík k svátku.

Narodil se na Chodsku, ve Starém Postřekově u Domažlic, dne 11. 9. 1911. I on odešel v létě roku 1939 do Polska bojovat proti fašismu. Stejně jako ostatní se dostal do zajateckého tábora v Sovětském svazu. Tady jsou jeho osudy stejné s Richardem Tesaříkem, viz minulý LOKALI. Tak jen v rychlosti: výcvik v Buzuluku, první bitva u Sokolova, kurz pro tankisty a potom Kyjev. Po Dukle přišly vánoce 1944. Josef Buršík popisuje, jak měli málo zásob, ale jeho vojáci (byl už nadporučík a velitel tankového praporu) všechno sehnali od místních obyvatel a ubikace krásně vyzdobili. Při slavnostní večeři se setkali všichni tři naši hrdinové. Uvědomovali si, že jsou to poslední vánoce na frontě. Tito tři hrdinové se sešli ještě na Nový rok 1945. Josef Buršík (kamarády přezdívaný Datel) uspořádal slavnostní oběd jako rozlučku s Toníkem Sochořem, který byl od tankové brigády přemístěn k velitelství armádního sboru. Cesty našich kamarádů se začaly pomalu a zatím skrytě rozcházet...

V únoru 1945 byl Buršíkův tankový prapor u Kežmaroku ve Vysokých Tatrách. Dostali tehdy dvacet nových tanků T-34 s vylepšeným kanónem ráže 85 mm. Mysleli si, že jejich další cesta povede do nitra republiky na Moravu a dále do Čech. Sověti však tvrdili, že do horského terénu s tanky nemohou a že jednodušší bude cesta přes polské území. A tak dostali rozkaz přejet zasněžené Vysoké Tatry zpět do Polska. Pepíkovi Buršíkovi se moc nechtělo a to dával vždy nahlas najevo. Proč tedy padlo a bylo zraněno na Dukle asi 10 000 československých vojáků, aby se dostali do naší vlasti? Nebo byli naši vojáci úmyslně zdržováni, aby nezačali osvobozovat naši republiku moc brzy? Prahu musí přece osvobodit „Slavná Rudá armáda“, ale ta má teď důležitější plány - útok na Berlín. Naše jednotky tedy z polské strany osvobozovaly Ostravu. To už byl Josef Buršík kapitánem.

(Často čteme, jak naše pevnosti z let 1935 až 38 byly bez užití. U Ostravy je naopak proti nám použili fašisté.) Dále Pepík Buršík vzpomínal, že ve Žďirci na Moravě zaslechli volání Prahy o pomoc a hned vyjeli. Po dramatických chvílích dosáhli s osmi tanky Prahy 9. května 1945 mezi 14. a 15. hodinou. Tento fakt není ale nikde zaznamenán. „Přesto jsme přijeli už pozdě, neboť tankové armády 1. ukrajinského frontu, které postupovaly ze severu, přijely do Prahy o několik hodin dříve“, vzpomínal po letech ve svých pamětech Josef Buršík. Zakrátko byl povýšen na štábního kapitána a i zde by se mohlo zdát, že ho čeká slavná a šťastná budoucnost. Lékaři však zjistí, že má tuberkulózu levé plíce. Na zdraví mu samozřejmě nepřidalo ani devět zranění během války. Léčil se ve Vysokých Tatrách a zastával různé funkce u tankových vojsk. V roce 1946 byla přejmenována Hlavní správa obranného zpravodajství na nechalvalně známé 5. oddělení hlavního štábu. V jeho čele stál pozdější generál Bedřich Reicin. Po Únoru 1948 se stal vlastně nejmočnějším mužem v armádě a dával to zejména svým bývalým spolubojovníkům pořádně najevo. Komunistický režim nepotřeboval vzpurné hrdiny, ale poslušné „ovečky“. Josef Buršík se po válce oženil (svatba byla 20. 9. 1947) a nyní s mladou manželkou Naďou čekali už druhou dcerku (první se narodila v září 1948). Za čtyři roky nebyl ani jednou povýšen také proto, že odmítal vstoupit do komunistické strany. To např. již jmenovaný Bedřich Reicin (zvaný Fricek) byl povýšen dokonce i po jednom měsíci a brzy byl generálem. A nad Josefem Buršíkem se již stahovala právě Reicinova síť. 11. 11. 1949 byl zatčen a po falešném obvinění byl odsouzen na deset let vězení za vlastizrady, zabavení poloviny majetku, k pokutě 10 000 Kč (to byla tehdy velká částka) a odnětí válečných vyznamenání. Zlatá hvězda Hrdiny Sovětského Svazu však Josefu Buršíkovi zůstala, tu mu československé komunistické soudy neměly právo odebrat. Můžete se třeba zeptat, co mu teď byla platná? A tak zde napíšu malou vzpomínku jeho spolubojovnice z fronty Věry Tiché - Fišmanové: „Že měl Buršík smysl pro humor, potvrzoval tím, že mu nevadilo, když se mu říkalo Datel (protože měl poměrně větší nos). Jednou se ve vysílačce dokonce ozval „Tady datel... Zlatou hvězdu nosil na frontě hrdě a stále. Zlobili jsme ho dotazy, zda nám dá zlato, až ho budeme potřebovat na zuby. Bral to naše škádlení s humorem, vždycky se usmíval...“ Josef Buršík se proti rozsudku odvolal a tak mu ho zvýšili na 14 let.

**štábní kapitán JOSEF BURŠÍK
po 2. světové válce
(v letech 1945 - 1949)**

To znamenalo u vážně nemocného člověka doživotí a trest smrti zároveň. Naštěstí v každé špatné době se najdou i čestní a stateční lidé. A tak lékaři z vězení Mírov dosáhli toho, aby byl Josef Buršík převezen do vězeňské nemocnice u Olomouce. Tam mu velmi pomáhal doktor Vladimír Běr. Dal dokonce bývalému štábnímu kapitánovi, tehdy již vojínu v záloze Buršíkovi, náhradní klíče. Po večerní prohlídce Josef Buršík vstal, ustlal lůžko tak, aby vypadalo, že tam někdo leží a za tichého souhlasu spolupacientů se oblékl do tajně připravených šatů a opustil pokoj. A teď musím opět příběh velmi zkrátit. Cesta na motorce z Olomouce do Pardubic, pak rychlíkem do Prahy. Hrdina Pepík Buršík doufal, že ještě jeho zmizení nezjistili a nebudou tedy na nádraží v Praze kontroly. Bylo mu jasné, jak bude „Fricek“ strašně zuřit a že zvedne všechny vojenské i policejní složky, až se o útěku dozví. Dále bylo jasné, že pronásledovatelé snadno uhodnou směr útěku. Bylo až

**Richard Tesařík, Antonín Sochor, Josef Buršík
foto z roku 1944**

ironické, že za ty, za které Josef Buršík léta bojoval a nasazoval život i zdraví, před těmi teď utíkal a musel jedině k těm, proti kterým bojoval. Cesta na východ i sever byla tedy uzavřena. A tak bylo skoro každému jasné, že směr útěku bude západ či jihozápad. Navíc rodiště Pepíka - Postřekov - leželo těsně u západní hranice a bylo jasné, že zde to bude výborně znát. Josef Buršík byl nemocný a unavený, potřeboval si odpočinout.

Vyhledal známé nedaleko Břve u Prahy. Únavou tam usnul v žitném poli. Bylo to v srpnu 1950, a tak bylo snad teplo. Přesný den jsem zatím nezjistil, ale 16. 8. 1950 ve 3 hodiny ráno zemřel

po podivné nehodě Toník Sochor a tak dva kamarádi od Kyjeva bojovali o svůj život zhruba ve stejnou dobu. Po nutném odpočinku a vykoupání u známých pokračoval Pepík - Datel v útěku dál. Už se muselo počítat s kontrolami na silnici. „Nebezpečného uprchlého trestance“ hledaly všechny ozbrojené složky. Jakou asi Pepíkovi fotku dostali příslušníci SNB? Tu u tanku za války nebo v uniformě se všemi vyznamenáními? Určitě to byla jiná. Josef Buršík si představoval, co dělá Reicin (který neuměl prohrávat), když se mu ztratil prominentní vězeň, který si měl někde ve vězení vykašlat plíce. Tato představa ho morálně i fyzicky posilovala při útěku. Z Prahy do Klenčí pod Čerchovem cestoval Pepík - Datel schovaný na zadní sedačce automobilu pod dekou. Měl dvě „tykadla“, dvě spojky na motocyklech. Jeli po vedlejších silnicích a spojka na motocyklu vždy jela vpředu. Kdyby na silnici narazila na kontrolu, byla by určitě zastavena.

Provoz byl tenkrát velmi slabý, tak nebylo problém zastavit každého. Nebyly žádné mobility a tak bylo nutno sledovat přední motorku, zda jede dál. Když zastavila, muselo se jinudy. Naštěstí ani kontrolní stanoviště neměla asi žádné spojení a tak se nemohla domluvit, že třeba kontrolovali stejného motocyklistu na více místech. Josef Buršík měl i armádní pistoli. Cestou asi vzpomínal, kolikrát už tady jel a že už tudy nejspíš dlouho nepojede. Vždy se moc těšil na Chodsko. Jako v květnu roku 1945, kdy jel po šesti letech domů. Tehdy jel s vojenským řidičem ve služebním automobilu. Jediná kontrola byla u Holoubkova nedaleko Rokycan. Hlíдали tam sovětsí vojáci na demarkační čáře a nikoho nepouštěli. Stačilo, aby štábní kapitán Buršík vystoupil z vozu a vojáci uviděli Zlatou hvězdu Hrdiny Sovětského svazu. Postavili se do pozoru a salutovali. Tehdy byla cesta hned volná. Dnes by mu pomohla jedině ta pistole. Byl pevně rozhodnutý se do vězení už nevrátit. Mohli bychom pouze spekulovat, jak by toto „setkání“ dopadlo. Bylo by to určitě špatné pro obě strany. Ale Pepíkův doprovod vše zvládl na jedničku a určitě museli mít i štěstí. Blížilo se finále útěku z vězení. Byli připraveni dva prvotřídní průvodci, pánové Heindl a Knop. Znali podrobně celou hranici - v zimě, v létě. Trochu převaděči, trochu pašeráci. Musím tady vzpomenout na film „Kráľ Šumavy“. Tak nějak to tehdy bylo. Ale musíme zúčastněným vyměnit bílé a černé figurky, jako v šachu. Převaděči vodí čestné lidi na „Západ“ a nikoli imperialistické agenty zpět. Dostanou figurky bílé.

Příslušníci SNB tady slouží komunistickému režimu a tak mají černé. Pan Heindl se vrátil z průzkumu a hlásil, že hranice je téměř neprostupně uzavřená. Jednu noc se tedy přespí u něho a zítra se uvidí, jaká bude situace, jaké počasí a podobně. Nebezpečí dopadení bylo stále větší.

Čekali celý příští den. Potom Pepík rozhodl, že to musí risknout: „Buď - anebo. Snad mi ještě moje šťastná hvězda posvítí. A tak jsme vyrazili směr Bavorsko“. Buršíkovi měli dvě malé dcerky. Druhá dcera Naďa se narodila před Vánocemi, když už byl Josef ve vězení. Zahlédl ji později jenom zamřížovaným oknem na ulici v peřince. Přejít hranici s tak malými dětmi bylo nemožné. A ve vězení bez nutné operace by jim tatínek zakrátko umřel. Tohle byla pro Pepíka - Datla jediná šance. Musel sám sebe pořádkem přesvědčovat, že je to jediné řešení. Celá rodina odejít nemůže. Z Klenčí pod Čerchovem vystoupali k Baarovým výhledům a dále směr hřeben Čerchova. Tam byl cíl cesty - státní hranice. Dnes je tam cesta a hraniční přechod. Možná vznikl na „Staré pašerácké stezce“. Tehdy kráčeli krok za krokem, křovím, z kopce do kopce. Hrdina Josef Buršík pak vzpomínal, že odjížděná pistole v kapse mu připadala stále těžší a těžší. Byl pomalu na pokraji sil, v plicích mu páskalo. Představoval si však Reicina - Fricka, jak se bude vztekat, že se útěk podařil. Po válce v jednom rozhovoru Frickovi řekl, že ho za ty jeho lumparty stejně jednou pověsí. A tady cituji Josefa Buršíka přesně: „Mé proroctví se sice vyplnilo, ale za trochu jiných okolností, než jsem si já představoval. Nakonec totiž začal vadit a překážet i vlastním chlebovárcům z komunistické strany. Poslední chvílky před popravou na šibenici, kam svými intrikami dostal tolik nevinných, nakonec musel prožít i on sám.“ Říká se, že Boží mlýny melou pomalu, ale spravedlivě. Tady zamlely rychle. Začátkem roku 1951 byl Fricek zatčen a koncem roku 1952 oběšen s Rudolfem Slánským a dalšími. Teď se ale vrátíme zase do léta 1950 k vrcholu Čerchova. Když už Pepík myslel, že vypustí duši, průvodci se zastavili : „Tak jsme to dokázali, pane Buršík...“ On se teprve teď otočil na Chodsko a do Čech, kde zůstal domov a rodina. Vzpomínal i na svého tatínka, který mu před smrtí po únoru 1948 vzkázal, ať nezapomene, že je Chod. Slzami mu vlhly tváře jako ve válce, když viděl své mrtvé kamarády. V duchu si přisahal, že dokud bude živý, bude bojovat proti diktátu komunistů,

ať ho život zanechá kamkoli. Tento slib do posledního puntíku splnil. Přechod hranic byl velmi nebezpečný a často se nepovedl. Tady malinko odbočím z našeho příběhu. Občas někdo vymyslel originální způsob cesty za hranice. Tak to bylo třeba asi o rok později, právě na 40. narozeniny Josefa Buršíka, dne 11. 9. 1951, kdy se podařilo do Německa unést celý vlak, kde bylo více jak 100 lidí. Ale to by byl celý nový příběh, o kterém si napíšeme třeba někdy příště. Teď si dopovíme příběh Pepíka Buršíka. Šťastná hvězda mu svítala dál a tak v Německu hned po překročení hranice potkal bývalého parašutistu Toníka Bartoše, který mu na začátku velmi pomohl. Také ho doprovodil do plicního sanatoria v Gautingu u Mnichova. Neuvěřitelné štěstí pokračovalo. Pracoval tu totiž bývalý major profesor MUDr. Heyduk, který se dobře znal s Pepíkem Buršíkem už ze sanatoria v Jablunkově, kde ho chtěl už tenkrát operovat. Operace proběhla zanedlouho a doktor Heyduk tak zachránil našemu hrdinovi život. Od roku 1955 žil Josef Buršík ve Velké Británii. Byl stále čestným bojovníkem proti komunismu a bezpráví. V roce 1963 se zásluhou britského ministerstva vnitra konečně setkala celá rodina Buršíkova v Londýně, kde nadále žila. Josef Buršík se naštěstí dožil požeňnaného věku devadesáti let. Se svou o sedmnáct let mladší manželkou Naďou měli celkem pět dětí - Ilonku, Naďu, Šárku, Ctirada a Alexandra. Od roku 1968 také pravidelně protestoval proti invazi sovětských vojsk do Československa. Tady máme přesné informace od sestry Esky z Londýna a víme taky přesně o osudu jeho Zlaté hvězdy Hrdiny SSSR.

Bývalý štábní kapitán Josef Buršík byl v roce 1990 plně rehabilitován. Prezident Václav Havel alespoň částečně napravil křivdu a Pepíka jmenoval generálmajorem. Tak se alespoň tři kamarádi - tři princové z našeho příběhu - ještě jednou pomyslně setkali, alespoň na stejném hodnostním stupni. Josef Buršík zemřel 30. 6. 2002 v britském Northamptonu. Ale kdo vrátí Pepíku Buršíkovi 40 let života? Není o něm nic v učebnicích dějepisu ani jsem ho neviděl v žádném filmu a přitom by si to tolik zasloužil. Snad tuto křivdu, spáchanou na čestném člověku, hrdinovi generálmajoru Josefu Buršíku a jeho rodině, alespoň malinko napravíme touto vzpomínkou v našem časopisu.

MOUDRO MOUDRÝCH

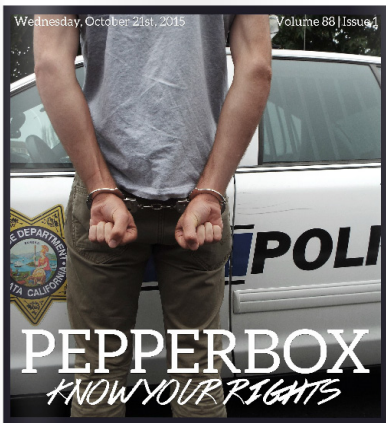
„Když mi bylo pět, maminka mi řekla, že klíčem k životu je štěstí. Když jsem přišel do školy, zeptali se mě, čím chci být, až vyrostu. Napsal jsem „šťastný“.
Řekli mi, že nerozumím zadání. Já jim řekl, že nerozumím životu.“

- John Lennon

PEPŘENKA

MELOUN/ USA

Školní noviny jsou částí školního ducha. Každá střední škola ve Státech určitě jednu má. Školní noviny reprezentují školu stejně tak jako sportovní týmy. Ve státech škola není jen místo, kde studenti dostávají vzdělání, ale poskytuje široké spektrum mimoškolních aktivit. Od všemožných sportů po různé kluby, jako je například matematický, francouzský nebo třeba školní noviny. Jelikož vytvořit noviny není tak jednoduché a je to vcelku kolektivní práce, tak do celého procesu je zapojena spousta lidí. Školní noviny jsou převážně studentský projekt a učitel jen kontroluje jednotlivé články a pak celek jako takový. Ostatní práce je na studentech. Proces začíná vždy stejně. Brainstorming, důležitá součást vytváření novin. První hodinu je brainstorming o tom, kde sehnat peníze na tisk a popřípadě ještě na vybavení. Většina peněz jde z reklam a zbytek ze školní pokladny. Druhou hodinu se celý kolotoč rozjíždí naplno. Musí se vymyslet, o čem se bude psát. Šéfredaktor, jeden ze studentů, který vykonává tuto funkci, si stoupne k tabuli a ostatní navrhnou články. Každé číslo má svoje téma. Téma jako lidé, homecoming a AIBT (první fotbalová hra na domácím hřišti a největší basketbalový zápas), „změny na kampusu“, atd. Když se vymyslí přibližně 30 nápadů na články, každý si vezme jeden nebo dva. Tím začíná dlouhá a strastiplná cesta psaní článku. Ať je to interview, recenze, profil či jen příběh, vždy to trvá přibližně týden. Po prvních třech verzích, které napíšete, nenávidíte alespoň dvě. Vyberete tu nejlepší a další na řadě je layout. Mnohými nenáviděn a proklínán. Veškerý text a obrázky se musí vložit na stránku. Po trnité cestě vkládání, mazání posouvání, upravování a zkrášlování textu, tu je další záchytný bod. Sušák. Ve skutečnosti to je sušicí šňůra na prádlo. Každý článek musí být opraven, jak po gramatické, tak i po grafické a logické stránce. Po korektuře nejméně tří lidí, se vrátíte ke svému textu s obličejem protáhlým až k zemi.

Přepíšete a upravíte to, co vám ostatní okomentovali a můžete tisknout znovu. Při čekání na korekturu vašeho článku si musíte zkrátit čas komentováním ostatních článků.

Po tom, co je váš článek víceméně bez komentáře, jen se směřujícími se obličejí, tak následuje finální část, a to kontrola článku u učitelky. Když to vyjde a ona je spokojená, tak je tu ještě pár kroků. Celý článek s obrázky se vším se musí poslat na email a uložit na Google Drive. Za pár dní vám přinesou noviny a donuty. Poslední úkol je roznést asi 500 výtisků do tříd a zbytek 300 výtisků roznést do restaurací ve městě, kde si je může kdokoliv přečíst. Každé nové vydání je pak velkou událostí, o které se mluví i v rádiu.

No a to je čas na oslavu jedním nebo dvěma donuty. A celý kolotoč může začít znovu.

LETEM SVĚTEM: KULICH

Ahoj! Ač jsem se původně o škole nechtěl zmiňovat, tak ať si lámu hlavu, jak chci, tak v poslední době je mým největším světohybačem právě ona! Proč? Bude to asi proto, že mě nepřestává fascinovat, jak je život téměř nekonečně složitá záležitost a pro mne je to až adrenalinový zážitek po střípkách na přednáškách odkrývat alespoň částečně tento doslova tajů plný svět. Ale abych se tu jen nerozplýval nad krásou buněčné biologie, tak momentálně můj nejbližší očekávaný výlet povede směr Ukrajina, a konkrétně se bude jednat o exploraci Pripjatě. Móc se na ten výlet těším, ani popravdě nevím, co mě tam tolik láká, možná to vězí v příbězích, které ta místa ukrývají, nebo to je pouze touha po prozkoumání něčeho zapomenutého a opuštěného :) Což mi připomíná jednu z knížek, která se mi s touto tematikou pojí – Piknik u cesty od bratrů Strugackých. Ale o té se zmiňuji jen proto, že je to jedna z mých velice oblíbených a možná to i bude první knížka, o které uvažuji, že si ji přečtu znovu. Spíš bych se chtěl zmínit o knížce, kterou jsem četl teď nedávno, což je Američtí bohové (Neil Gaiman). Je to takové až čarovné dílo popisující tichý a takřka nepostřehnutelný konflikt mezi bohy starými a novými, respektive tím čemu věříme nebo v co můžeme věřit. Ale pokud bych měl otázku „Co hýbe mým světem?“ brát doslova, tak to bude pravděpodobně káva. A není to jen kvůli nějakému účinku na tělo, ale spíš kolik chutí se může ukrývat v prostém šálku. A možná to jsou jen marné snahy o obhajobu této závislosti :) Tím končím, Tvá Máňa. Totiž Kulich.

aktuálně

PALMOVÝ OLEJ

DOROTKA/STŘELKA

Nikdy se to moc neřešilo, tak proč tak najednou? O tom, v jakém množství nejrůznějších potravin je palmový olej obsažen, se občané EU dozvěděli teprve minulý rok, když výrobci museli přestat používat všeobecné označení „rostlinný olej“. Zjistilo se, že palmový olej je téměř ve dvou třetinách všech potravin, které denně sníme.

Olej neztratil na ceně ani po dlouhých tisíciletích, kdy je používán (používali ho už staří Egypťané). Právě naopak. Patří k nejžhavějšímu zboží na mezinárodním trhu. Pozornost přitahuje nejen svými vlastnostmi, ale hlavně okolnostmi, za jakých je produkován. Následky jsou viditelné dokonce i z oběžné dráhy Země. Družice z vesmíru zaznamenávají proměnu původních pralesů na obrovské plantáže. A tak mizí jedinečná tropická vegetace a vymírá spousta druhů živočichů. Od začátku 21. století zmizela na Malajském poloostrově až 1/8 všech pralesních rašelinišť. A výpočty ekologů říkají, že to je stejné, jako kdybychom tam s brokovnicí (jako fakt nevím proč zrovna s brokovnicí...) vystříleli 46 druhů ptáků do posledního druhu. Což je jako hodně hustý.

Momentálně sílí hnutí za omezení spotřeby palmového oleje. Představa, že se palmový olej zakáže a všechno se vyřeší, je dost zjednodušená. Když nebude olej palmový, musí se nahradit nějakým jiným. Ale palma olejná patří k olejninám s nejtintenzivnější produkcí. Hrozí, že pro rovnocennou náhradu bude potřeba používat mnohem větší plochy. Což znamená, že by to nejspíš vůbec nepomohlo, ale ještě by se to mohlo zhoršit. Pokud se palma olejná dostane „mimo hru“, drobní pěstitelé, kterým patří až 40% plantáží v Malajsi, budou mít jaksi problém. Ale pokles pěstování by nedopadl jenom na EU, protože palmový olej přináší členským zemím EU hodně moc peněz (přesněji 2,7 miliardy eur) a taky 67 000 pracovních míst.

No, takže je vám asi jasné, že vyřešení tohoto problému není a ani nebude jednoduché :)

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha
1. číslo 2016, ročník XXXI.

Korespondenční adresa: redakce Lokali, Černokostelecká 52, 100 00 Praha 10
Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 15. 4. 2016
Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz
Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš, Mrňous - Jakub Štros
Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky:
www.skauti-strasnice.cz